

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

กลายเป็นโรงเลี้ยงสัตว์

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไร (๓๐ ครับผม) ก็อยู่ในย่านนี้แหละ พระทั้งหมดรวม ๕๘ องค์มาฉัน ในย่านนี้ วัดอื่นๆ ก็เหมือนกันวัดกรรมฐาน มีพระเต็มอัตราเท่านั้น แต่เวลามาฉันก็ อย่างว่า คือเป็นนิสัยของวัดกรรมฐานที่ท่านมุ่งต่ออรรถต่อธรรม ส่วนมากจะไม่สนใจใน อาหาร อาหารชนิดใดๆ เป็นภัยหรือเป็นข้าศึกต่อการภาวนา ท่านจะพยายามคัดออกๆ เอาแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ทางด้านจิตตภาวนา ธาตุชั้นนี้ก็ไม่น่าเจ็บ ให้ได้ประโยชน์ทั้งสอง ท่านเรียกว่าอาหารสัปปายะ

ท่านแสดงไว้ในธรรมว่าอาหารสัปปายะ คืออาหารเป็นที่สบาย ไม่เป็นพิษเป็น ภัยต่อธาตุชั้นนี้ และไม่เป็นภัยต่อธรรม ท่านคัดเลือก คิดดูซิพวกเราโขงขนาดไหน ยิ่ง พระด้วยแล้วนี้แหลม พระพุทธเจ้าสอนไว้ในเสขียวัตถ ๒๖ ข้อ ล้วนแล้วแต่การปฏิบัติต่อ การขบการฉัน จากนั้นก็การรับการขบการฉัน ละเอียดขนาดนั้นพระพุทธเจ้า จึงสมชื่อ สมนามว่าพุทธศาสนา หาที่ต่องติไม่ได้เลย คือพิสูจน์กันทางด้านจิตตภาวนา จากนั้น สติปัญญาพิจารณาแยกแยะต่างๆ แต่เวลาลงก็ลงในจิตตภาวนา ได้ของจริงจากนั้น ละมา จึงได้ยอมรับว่าพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส สม ชื่อสมนาม

พระพุทธเจ้าเป็นผู้สิ้นกิเลส นำศาสนามานี้เป็นศาสนาเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทุกอย่าง ชี้บอกตรงไหนตรงนั้นๆ ไม่มีผิดพลาด คือศาสดาองค์เอก ท่านสอนว่าบาปมีจริง บุญมีจริง นีติตแนบเบอร์หนึ่งไม่มีเคลื่อน นรกประเภทต่างๆ รวมแล้วมีจริง สวรรค์มีจริง พวกเปรตพวกผีประเภทต่างๆ มีจริง จนกระทั่งพรหมโลก นิพพาน มีจริง องค์ศาสดาทั้งนั้นทรงรู้ทรงเห็นทุกอย่างแล้วนำมาสั่งสอนสัตว์โลก อันที่ เป็นภัยก็บอกว่าเป็นภัย อันที่เป็นคุณก็บอกเป็นคุณ ส่วนเป็นภัยสอนสัตว์โลกให้ละให้ ถอน ถึงจะอยากทำขนาดไหนก็อย่าทำ นั่นคือพิษคือภัยสังหารตัวเอง แต่สิ่งใดที่เป็น คุณเป็นประโยชน์ ถึงไม่อยากทำก็ให้ทำเพราะเป็นประโยชน์ นี่คือศาสดาองค์เอกสอน โลกสอนอย่างนี้

พวกเรานี้เกิดมาพบพุทธศาสนา เรียกว่าเลิศแล้ววาสนาของพวกเรา อย่าปล่อย วางนะ พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาแบบฉบับมาตั้งแต่พระพุทธเจ้าองค์ไหนๆ เรื่อยมา ไม่ใช่ไปคว้าเอาโน้นมาเป็นศาสดา คว้าเอานี้มาเป็นศาสดา ไม่ทราบว่าเป็นพ่อของใคร

แม่ของใครลูกของใคร คำว่าเอามาเป็นลูกเป็นพ่อเป็นแม่ เข้าใจไหมล่ะ ดีไหมล่ะ ถ้าเป็น
อย่างนั้นเป็นยังไง พิจารณาซิ

ตั้งแต่คนเขายังรู้ว่าลูกของเขา พ่อแม่ของเขาเขายังรู้ เราที่จะคัดเลือกศาสนา
เพื่อเป็นสาระพืงเป็นพืงตายของใจ ทำไมไม่คัดเลือกศาสนา ศาสนาเป็นธรรมชาติที่
ใหญ่โตมากที่สุด เพราะเป็นวิถีทางเดินของจิต ถ้าได้คำสอนไม่ถูกแล้วจมนๆ พาจม ถ้า
ได้คำสอนที่ถูกต้องแล้วขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งคำสอนของพระพุทธเจ้านี้เป็นคำสอนที่ถูกต้อง
แม่นยำ ก้าวเดินตามนี้ ตั้งแต่พื้น ๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติพระนิพพาน ออกจากคำสอนนี้
ไม่ผิดพลาด ให้พากันจำเอานะ

พุทธศาสนาเราพูดเต็มสัดเต็มส่วนเต็มกำลังความสามารถของเรา ซึ่งแต่ก่อนเรา
ก็ไม่เคยคิดเคยคาดว่าจะได้รู้ได้เห็นได้คำพูดนี้ออกมา แต่ก็เพราะการปฏิบัติตามทาง
ของพระพุทธเจ้า ท่านสอนไป ๆ แยกไปตรงไหนเห็น ๆ พระพุทธเจ้าสอนว่ายังไงปิดไม่
อยู่ ๆ รู้ ๆ เรื่อยเข้าไปจนเปิดจ้าเลย ถามหาพระพุทธเจ้าอะไร ถามหาวิพพานทำไม นี่ละ
ถึงขั้นไม่ถามกันแล้ว พระพุทธเจ้าทั้งหลาย พระอรหันต์ทั้งหลายไม่ถามกัน ถึงขั้นแล้ว
ไม่ถาม หมดสงสัยโดยประการทั้งปวง

จิตที่หลงได้จำเข้าถึงที่ว่านี้แล้วไม่ถาม ไม่ว่าท่านว่าเราว่าหญิงว่าชาย เพราะธรรม
สอนของจริงล้วน ๆ ปฏิบัติตามของจริง รู้ของจริงแล้วถามใคร นี่ละคำสอนพระพุทธเจ้า
จึงแม่นยำมากที่สุด เราก็มักไม่เคยคิด แต่เวลามาคู่ยี่เขี่ยชุดค้นทางด้านจิตตภาวนานี้
ค่อยแตกออกไป ๆ ตรงไหนที่โลกหมุนวนตาบอดปฏิเสณั้น นั้นละคือไฟ เช่นนรก เป็น
สิ่งร้ายแรงมากที่สุด นรกหลุมต่าง ๆ ท่านบอกไว้ว่ามี ๒๕ หลุม ล้วนแล้วตั้งแต่ไฟ
ทั้งนั้น ขนาดต่าง ๆ ต่างกัน หนักเบาเล็กน้อย พระพุทธเจ้าสอนไว้หมด มันคือด้านมันก็
ฝืนทำ ความอยากทำนั้นละคือกิเลส กิเลสนั้นละปิดธรรมปิดความจริง พระพุทธเจ้า
สอนไว้มันไม่ยอมรับ สุตท้ายพวกเก่ง ๆ นี่ละจมน ๆ ทั้งนั้น พวกที่เชื่อตามองค์ศาสดาไม่
จมน ไปได้ เล็ดลอดจนกระทั่งถึงนิพพานได้ ล้วนแล้วแต่ผู้เชื่อองค์ศาสดา ถ้าใครเก่ง
แล้วจมนทั้งนั้น ๆ

เป็นยังไงลูกศิษย์หลวงตาบัวในศาลาหลังนี้ มันมีแต่ผู้เก่ง ๆ นั้นหรือ มันเก่งไป
ทางไหนล่ะ เหนอ เราก็ออยากถาม เราคิดว่าบรรดาลูกศิษย์ลูกหานี้อาจเก่งกว่าครูเราถึง
ถามว่า ใครที่เก่งกว่าครูอยู่นี้มีไหม ให้แสดงตัวออกมา เข้าใจแล้วนะ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

(เมื่อวานนี้ ๑๒ กันยายน ๒๕๔๙ เมตตาสงเคราะห์สองแห่ง

โรงพยาบาลหนองบัวลำภู

๑. เครื่องสลายต่อกระดูก ๑ เครื่อง ราคา สองล้านห้าแสนบาท

๒. รถพยาบาลพร้อมอุปกรณ์กู้ชีพ ๑ คัน หนึ่งล้านแปดแสนห้าหมื่นบาท
รวมสองรายการเป็นเงิน สี่ล้านสามแสนห้าหมื่นบาท

แห่งที่สอง โรงพยาบาลพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร

๑. เครื่องสลายต้อกระจก ๑ เครื่อง ราคา สองล้านห้าแสนบาท

๒. เครื่องยิงเลเซอร์สำหรับตา ๑ เครื่อง ราคา สองล้านบาท

๓. กล้องจุลทรรศน์ตรวจตาชนิดลำแสงแคบ ๑ เครื่อง ราคา สี่แสนบาท

รวมทั้งหมด ๓ รายการ โรงพยาบาลพระอาจารย์ฝั้น เป็นเงิน สี่ล้านเก้าแสน
บาท ๒ แห่งรวมแล้ว ได้ แก้วล้านสองแสนห้าหมื่นบาท)

เมื่อวานโรงพยาบาลท่านอาจารย์ฝั้นสี่ล้านเก้าแสนบาท เขามาขอก่อนหน้านี้สอง
วันละมั้ง คือเรากำลังยุ่งในการให้ทางหนุนให้ทางนี้ ชุลมุนวุ่นวาย ยังลงตัวไม่ได้ เมื่อเขา
มาขอก็บอกให้รอเสียก่อน เราจะพิจารณาทีหลัง เพราะฉะนั้นเมื่อวานนี้จึงตามไป
พิจารณาทีหลัง ได้ตั้งสี่ล้านกว่า เห็นไหมละ อย่างนั้นแหละ โห ของเล่นเมื่อไร

(ที่จ่ายสตางค์เมื่อวานนี้ สร้างตึกโรงพยาบาลภูเขียวหนึ่งล้านบาท เช่นเช็คจ่าย
เขาไปเรียบร้อยแล้ว แล้วให้เครื่องคอมพิวเตอร์พวกทหารปืนใหญ่ที่ ๑๓ นี้ ๒๐ เครื่อง
สามแสนหนึ่งหมื่นบาท แล้วก็สงเคราะห์ผู้ป่วยโรคไตโรงพยาบาลท่าบ่อ ๓ ราย แปด
หมื่นกว่าบาทครับ จ่ายเรียบร้อยแล้วครับ) เรามั่นใจตลอด ที่ไหนจำเป็น ๆ ก็วิ่งมาหา
เรา เราก็รับเป็นคนใช้ของเรา ๆ เข้าโรงพยาบาลนั้นโรงพยาบาลนี้เป็นคนใช้ของเรา ๆ
พอเสร็จแล้วเขามารับเงินจากเรา ที่พูดตะกี้ก็เป็นคนใช้ของเรา เขามาขอร้องให้
ช่วยเหลือเขา เราก็รับ ๆ จ่ายเงิน ๆ เป็นอย่างนั้นละ

เวลานี้จ่ายเป็นฟินเป็นไฟไปเลย แต่จ่ายด้วยธรรม จึงไม่มีอะไร มีแต่ความชุ่ม
เย็นไปหมดเลย จ่ายด้วยอำนาจแห่งความเมตตา มีเท่าไร ๆ ปิด ๆ ออกหมด ๆ เลย ที่จะ
เก็บไว้ไม่มี เก็บก็เก็บไว้เพื่อจุดนั้น ๆ ไม่ได้เก็บไว้เฉย ๆ เป็นอย่างนั้นละ ท่านทั้งหลายดู
เสียธรรมไปที่ไหนสนิทสนมกลมกลืน ตายใจกันได้เลย ไม่ต้องถามหาโคตรหาแซ่ หา
ญาติหาวงศ์ ฐานะสูงต่ำประการใด ธรรมครอบหมดเลย ความเสียสละความเห็นแก่ใจ
กันเป็นเรื่องใหญ่โตมากที่สุด ความเห็นแก่ใจกัน สละช่วยเหลือกัน นั้นละสนิทกัน
จนกระทั่งวันตายไม่ลืม ต่างกันอย่างนี้ละ ธรรมเข้าตรงไหนแนบสนิท ๆ เลย ตายใจกัน
ได้ ๆ เลย

นี่ทราบว่าจะไปวัดดอยธรรมเจดีย์ ให้เอาของเต็มรถไปเลย กำลังบอกพระให้
พระมาเอาของที่สำคัญ ๆ ให้สุมสุมห้าไม้ให้หะเรา เวลาได้อะไรมานี้ได้แบบโยนข้าวให้
หมามันก็ไม่กิน เข้าใจไหม ตัวเองชี้รั้วชี้เหวโยนข้าวให้หมากินมันก็ไม่กิน ถ้าไปเจอเอา
อย่างนั้นได้อย่างนั้นมาแล้วทำอย่างไร เพราะฉะนั้นเราจึงต้องหาแต่ของดี ๆ ให้ ได้ให้ได้

แต่ของดี ๆ ได้เมียมาก็ปากหวาน อย่ามีแ้วต ๆ ๆ ต้องเงียดเงี้ยวอยู่ตลอด. ตบปากเมีย มันบ่นเก่ง อย่าให้ได้เมียอย่างนั้น ให้ได้เมียปากหวาน หวาอะไรก็ได้ อย่างนั้นซิ ไปที่ไหน ก็ว่าเมียผมเป็น อย่างนั้น อย่างนี้ ก็มันเป็นเพราะเจ้าของทำไว้แล้ว จะไปว่าให้เขาอะไร

มันมาลงจุดนี้เข้าใจไหมละ คือเอาของดีไป เวลา มาจะได้มีแต่ของดี ๆ มา ของ ชุ่ย ๆ ไม่มี เป็นไปจากต้นตอคือหัวใจ เหตุก่อสร้างอยู่ที่นี่ ดี-ชั่วอยู่ที่นี้ เวลา กลับมาก็มา อันนี้ อันนี้ ออกไปฉันใดมาฉันนั้นเลย ไปทางไหนก็อย่างนั้น วัดนี้มันหากเป็นอยู่ใน หัวใจนะ มันเปิดโล่งตลอดเวลา ที่จะกำไม่มี บอกชัด ๆ เลยไม่มี มีแต่เปิดอยู่ตลอดเวลา มี เท่าไรปิดออก ๆ เพราะความเมตตา อำนาจความเมตตา นี้ปิดออก ๆ หหมดเลย นี้ก็ทราบ ว่าจะไปวัดดอยธรรมเจดีย์จึงให้พระไปดูสิ่งของ เป็นอย่างไร ๆ ให้เอาของดี ๆ ทั้งนั้นใส่ รถเต็มเอี้ยตไปเลย ๆ เราเองก็เหมือนกัน ไปไหนนี้เต็มรถไปเลย

เมื่อวานนี้ก็ไปโรงพยาบาลท่านอาจารย์ฝั้นเต็มรถไปเลย เดี่ยวนี้มันเป็นประเพณี หรือเหมือนว่ามันชินอย่างนั้นแล้ว ไปโรงพยาบาลไหนก็ต้องมอบให้โรงละสองหมื่น ๆ ๆ ทุกโรงไปเลย เราไปเองนะ ของนั้นเต็มรถเทปี่วะเลย เทปี่วะแล้วก็สั่งเสีย ว่าสมัยนี้เขา สอนประหยัด ให้พากันกินประหยัดนะ กลัวยนี้กินหมดทั้งเปลือกเลย บอกว่าใช้ ประหยัดกินประหยัด เหล่านี้ ๆ พวกกล่องพวกนี้กินหมดเลย มันถึงเรียกประหยัด ไป แบบนั้นละเรา เพราะฉะนั้นพวกโรงพยาบาลต่าง ๆ เห็นเราไปนี้เหมือนพ่อแม่กับลูกนะ รุมใส่เลย เราต้องทำอย่างนี้ไว้ นี้เราปิดปากแล้วอย่ามาถาม เดี่ยวตีปากเอานะ ก็เรางด เราหยุดปาก ปิดปากไว้แล้ว ทางนั้นอย่ามาถาม ทางนี้เงียดเงี้ยวเอาไว้จะตีปากคน เป็น อย่างนั้นละ

นี่ก็ให้เอาของเต็มรถไปเลย เพราะเราไม่ได้ไปวัดดอยธรรมเจดีย์นี้ โอ๊ย นาน เป็นปี ๆ ละมั้ง ถ้าเราไปที่ไหนรถนี้เป็นแถวเลยละแน่น ๆ ๆ เทปี่วะลงเลย อย่างวัดภูวักก็ ไม่ได้ไปนานแล้ว คือที่ภูวักนี้เป็นอาหารเสริม อาหารที่ให้เป็นพื้นฐานไว้ประจำแล้ว สำหรับวัดนั้นมีเท่าไรเรารับเลี้ยงหมดเลย เดี่ยวนี้ดูเหมือนมีพระ ๓๖ เรารับเลี้ยงหมด เลย เพื่อไว้ ๆ หากวัดนั้นวัดนี้อยู่ข้าง ๆ มาติดต่อขอจากนี้ให้ไปเลย เพราะเราไม่สามารถ ที่จะไปส่งชอกแซกซิกแซกได้ ไปก็ไปรถยนต์ ไปก็เทปี่วะลงมาเลย เพื่อไว้ ๆ อย่างนั้นละ เรื่อย

ทางภูวักก็มีพระกรรมฐานอยู่ตามป่าตามเขา หินदानเหล่านั้นท่านอยู่ เวลาท่าน จำเป็นท่านก็เอาตาปะขาวมาญาติโยมมา มาเอาของไป เราสั่งไว้แล้ว ทางนั้นท่านก็จัด ให้เต็มเหนียว ๆ เพราะเราไปนี้เพื่อทั้งนั้นนะ เพื่อไว้หมด นี้ท่านอุทัยที่อยู่วัดภูวัก ที่นี้ จำเป็นทางเขาใหญ่เขามาขอ เขาถวายที่ให้เรา ที่ดูเหมือน ๗๐ ไร่หรืออะไร ลืม ๆ แล้ว แหละ เขามาถวายแล้วจะทำไ้ คือใครถวายที่เรารับสุมสุมทำไม่ได้นะ ถ้าเรารับแล้ว

เราต้องเป็นตัวประกัน เขาให้ด้วยศรัทธาของเขา เราก็รับด้วยความเป็นธรรม รับสุมสี่ สุ่มห้าไม่ได้ ทีนี้ใครจะมาอยู่ แน่ะเอาละนะ เมื่อถวายวัดนี้แล้วองค์ไหน ๆ ก็เลือกได้ท่าน อุทัย เลยเรียกท่านอุทัยมา ให้ท่านอุทัยแยกจากวัดภูวามุขอยู่เขาใหญ่นี้เสีย นี่กำลังสร้าง วัดทางนั้นเวลานี้ ก็อย่างนั้นละ ทางนั้นองค์รองก็มี ตีอยู่แล้วองค์รองอยู่นั้น ท่านอุทัยให้ ไปอยู่ทางโน้น

คือเราหาพระดี ๆ ไป ไม่ใช่พระสุมสี่สุมห้าที่มองดูแล้วมันดูไม่ได้ ไม่เอาอย่าง นั้น ต้องจริงจังทุกอย่างเลย เช่นรับเขานี้ ไร่เรื่องวัดนี้เขาจะถวายเรามากต่อมากนะ แต่ เรารับไม่ได้เพราะเหตุนี้ละ ต้องหาตัวตั้งตัวตีมาขึ้นรับรองวัดนี้ให้เป็นสารประโยชน์ ต่อไป เราจึงรับ รับแล้วก็ต้องหาพระมา นี่ก็ให้ท่านอุทัยไปก็เหมาะสมแล้ว อย่างวัด อาจารย์เจี๊ยะ ปทุมธานี ก็เราไปนิมนต์อาจารย์เจี๊ยะมา เขาถวายที่ วัดกุริทตตะนั้นละ แล้วก็นิมนต์อาจารย์เจี๊ยะมา ท่านก็รับให้ ทีนี้วัดป่าหลวงตาบัว วัดเสื่อ นั้นก็นิมนต์ท่าน จันทรมา เขาถวายที่ไหนเมื่อเรารับแล้วเราต้องเป็นตัวรับรองหาพระมา ที่วัดเสื่อนั้นก็ ได้ท่านจันทร เข้ากันได้ดีนะ

ท่านจันทรท่านเมตตาสัตว์ เดียวนี้สัตว์อยู่ในป่าลงมาเอง อยู่ในภูเขาภู่นะ ลง มาในวัดมากินกับวัดเหมือนสัตว์บ้านเลย เป็นอย่างนั้นละ ที่ว่าวัดป่าหลวงตาบัว อยู่ที่ เมืองกาญจน์ เต็มวัด อยู่ในภูเขานั้นลงมา ตอนเช้าหมูเป็นหลายร้อยตัว นกยูงก็เป็น ร้อยๆ หลังไหลลงมา ท่านจัดอาหารเลี้ยงให้หมด พอกินอิ่มแล้วไหลขึ้นไปบนภูเขา หมดเลย ตอนเย็นๆ ถึงจะด้อมๆ ลงมาอีก ตอนเช้านี้มีมดแปดทิศแปดด้านพวกหมู นี้ให้พอๆ ทั้งที่ว่าเป็นพื้นก็คือว่านกยูงกับหมู ตอนเช้านี้ให้พอเลย แล้วเวลาอื่นๆ ก็มี ไข่ ลงมาจากไหนๆ ก็มากินที่นั่นๆ อันนี้ก็ดีอันหนึ่งนี่ยัยท่าน

ท่านจันทรเข้ากับสัตว์ได้นะ เสือตั้ง ๙ ตัว ๑๐ ตัว เวลาที่อยู่วัดท่านจันทร ท่าน เลี้ยงไว้จนกระทั่งเสือ นั้นอำนาจความเมตตา นี่เราก็รับ รับแล้วก็นิมนต์ท่านจันทรมา ท่านก็รับให้ มาอยู่ที่นี้ก็พอดีเลยเป็นโรงเลี้ยงสัตว์ไป วัดป่าหลวงตาบัวกลายเป็นโรง เลี้ยงสัตว์นะ เต็มหมด อยู่ในภูเขาไม่เคยเห็นม้าป่าลงมา ม้าป่าเราก็ไม่เคยเห็น นี่มาจาก ภูเขานะนี่ว่าจัน มากินอยู่กับคน ไม่สนใจกับคนเหมือนสัตว์บ้านนะ สัตว์ที่ออกมาจาก ภูเขาลงมากินนี่กลายเป็นสัตว์บ้านไปหมด นี่อำนาจแห่งเมตตาธรรมสัตว์ก็ไม่กลัว เต็ม วัด ตัวไหนอยากกินเมื่อไรก็มา

ตอนเช้าที่มากเวลานี้ละ หมูนี้เป็นร้อยๆ ไหลลงมา ทางโน้นก็จัดอาหารให้พอ เลย พออิ่มแล้วเขาก็ไปเขาไม่มาอยู่ พออิ่มแล้วก็ไหลขึ้นไปเลย นกยูงก็เหมือนกันอิ่ม แล้วไปเลยส่วนใหญ่ นะ ส่วนย่อยก็อยู่ตามนั้นกินตามนั้น นี่วัดป่าหลวงตาบัวเป็นโรง เลี้ยงสัตว์ ท่านจันทรก็พอดีเข้ากับสัตว์ กับสัตว์ท่านเข้ากับได้ดี เมตตาสัตว์ ก็อยู่

ด้วยกันได้สบาย ตกลงก็คงไม่มีแหละไอ้เรื่องภวานนั้นคงไม่มี มีแต่นกกับสัตว์ตัวนั้น สัตว์ตัวนี้อยู่อย่างนั้นแหละ ก็มันสัตว์เต็มวัด พวกวัวพวกควาย เสือตั้ง ๑๐ ตัวกว่าตัว เสือโคร่งนะ เสือกับสัตว์เหล่านั้นเลยเป็นเพื่อนกัน

ทีแรกพวกวัวพวกควายนี้ออกอ้อก้อๆ พอเห็นเสือวิ่งเข้าป่าเข้ารก เสือกก็ไล่ ไล่ ไปก็โดดขึ้นบนหลังวัวหลังควาย ฟังเสียงร้องอ้อก้อๆ ขึ้น เขาไม่ใช่อะไรนะเขาหยอก เข้าใจไหม เขาไล่กันไป ไล่ควายก็ไล่โดดขึ้นบนหลัง ควายตกลงก็หมอบร้องอ้อก้อๆ เขา ไม่ทำไมนะ คือเขาหยอก เสือหยอกควายนี่ควายมันจะตายมันกลัว หยอกวัวหยอก ควาย เสียงร้องอ้อก้อๆ ไอ้เสือกอยู่บนหลัง มันขบขันดินะ คือไม่ทำไม แล้วก็ไม่ใช่เล็บ เล็บไม่ใช่ กัดก็ไม่กัด มีแต่หยอกเล่น แต่ควายตั้งแต่เกิดมามันคุ้นเสือกเมื่อไรใช้ไหม เพราะฉะนั้นเขาถึงวิ่ง วิ่งเสือกก็ไล่ ไล่โดดขึ้นบนหลัง ควายก็หมอบร้องอ้อก้อๆ โอ๊ย ขบขัน ดี ตัวหนึ่งเล่นตัวหนึ่งกลัว เตียนนี้อยู่ด้วยกันได้แล้วนะ ที่ว่านี่ว่าแต่เริ่มแรก เตียนนี้อยู่ ด้วยกันได้แล้ว ไม่ว่าจะเสือว่าวัวว่าควายอยู่ด้วยกันได้สบายเลย นี่อำนาจเมตตาดารรมไม่มี อะไรกันเลย.ให้พร

(หลวงตาครับ สัตว์นี้มันภวานาได้ไหมครับ) มันจะภวานาได้ยังไงตั้งแต่คนยังไม่รู้จักภวานา จะไปถามเรื่องสัตว์ภวานาได้ไหม (ผมเคยได้ยินแต่ว่าสัตว์ฟังธรรม) มัน อาจมีได้ตามธรรมชาติของสัตว์ ที่จะให้ภวานาเหมือนอย่างเรานี้ก็เป็นแบบเราไปเสีย สัตว์จิตมันเป็นธรรมอยู่ในนั้นมี คืออุปนิสัยของสัตว์ของคนมีด้วยกัน เวลาเขาเป็นสัตว์ เขาก็เป็นตามอำนาจแห่งกรรมเป็นระยะๆ ไป แต่นิสัยของเขามีอยู่ในใจ เพราะฉะนั้น ท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน ไม่ว่าจะสัตว์ว่าบุคคลอย่าประมาทกัน นิสัยवासนามีอยู่ในหัวใจ ของทุกตัวสัตว์ตัวบุคคล เวลาเขาผ่านกรรมอันนี้ไปแล้วเขาอาจสูงกว่าเราก็ได้ วางั้นนะ ธรรมท่านสอนไว้ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน แม้เขาเป็นสัตว์ก็อย่าประมาท

หัวใจนั้นไม่มีสัตว์มีบุคคล เป็นธรรมชาติรู้ๆ ฝั่งความดีงามและบาปกรรม ทั้งหลายไว้ที่นั่น ถ้าใครสร้างบาปกรรมนี้ไปแล้วจมลงๆ ถ้าสร้างความดีงามแล้วไปติด เลย นี่ละคืออุปนิสัยมีอยู่กับใจ เพราะฉะนั้นจึงว่าสัตว์ทั้งหลายท่านห้ามไม่ให้ประมาทกัน เวลานี้เขาเสวยกรรมตามวาระของเขา พอพ้นจากนี้แล้วเขาอาจสูงกว่าเราก็ได้ นี่คำสอน พระพุทธเจ้า สัตว์ทั้งหลายมีอุปนิสัยฝังลึกอยู่ในใจ มีมากมีน้อยเหมือนๆ กัน

พูดอย่างนี้เราก็ไม่ได้พูดง่าย ๆ นะ ดูเราพูดสองหนละมั้ง เหตุที่จะได้มาพูดมัน เรื่องแปลกประหลาดอัศจรรย์ ไปกับท่านเจ้าคุณอุปัชฌาย์ เจ้าคุณอุปัชฌาย์ไปสกลนคร ไปกับรถคันนั้น พอเลยอำเภอหนองหานไป มันสร้างอุปสรรคตลอดรถคันนั้น เราก็นั่ง อยู่ข้างใน แต่เรานั่งภวานาไปละซิ ทีนี้พอไปถึงที่ใดที่หนึ่ง รถมันไปเกมนันไปไม่ได้ อัน นั้นเสียอันนี้เสีย พอเขาแก้เครื่องอะไรบ้างแล้วไป ไปแล้วก็ติดเรื่อยเป็นเรื่อย เราก็นั่ง

ภาวนา ตอนนั้นยังไม่ได้สนใจดูอะไร มันควรจะพูดพูดเสียบ้าง ก็มันเป็นอย่างนั้นพูดไม่ได้มีอย่างเธอ ทีนี้พอไปถึงวาระสุดท้าย ยังไม่ถึงสว่างๆละ รถก็เป็นอย่างนั้นละเรื่อยไปตามสายทางตั้งแต่หนองหานไปยังไม่ถึงสว่างๆ ะยะนี้ละมันสร้างอุปสรรคมากทีเดียว ไปสักเดี๋ยวดิตๆ คือมันไปมันไปไม่ได้ เครื่องนั้นเสียเครื่องนี้เสีย เขาก็ไปตรวจดูๆ

ทีนี้เรานั่งภาวนา ที่แรกไม่ได้สนใจกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นอะไร พอเห็นมันเกิดหนักเข้าๆ มันเลยสะดุดจิตแป๊บหนึ่ง เอ้ รถคันนี้มันเป็นอะไรนะมันถึงเป็นอย่างนี้ กำหนดจิตออกดูซิ ที่ไหนได้มีบุรุษสี่คน โอ้ย น่ากลัวมากนะบุรุษนั้นนะ แต่งเนื้อแต่งตัวเหมือนยักษ์ที่เดินไม่ได้เหมือนมนุษย์ มาตักหน้าตักหลังรถคันนั้นอยู่นั้น พอตีกำหนดจิตออกไปก็พอดีกับตาของยักษ์สี่คนนั้น มาพาดกับใจของเรา กับตาเราว่างั้นเถอะ พอมองเห็นเรานี้พริบเดียววิ้งหนีหมดเลย ไปเลยนะ ทั้งสี่คนเลย มันมีอย่างนั้นจะให้เข้าใจ

ที่แรกไม่สนใจอะไร รถติดก็ติด รถเสียก็เสียไปไม่สนใจ ทีนี้เมื่อมันเสียเข้าๆ เสียเรื่อย ๆ มันเป็นอะไรรถคันนี้ เพราะฉะนั้นจึงใช้จิตออกพิจารณา ก็ไปเจอเอาบุรุษสี่คนที่ว่าแต่งตัวเป็นยักษ์ พอดตาเขากับตาเรา ตาเราคือหมายตาใจ พอมองเห็นกันปั๊บนี้ โอ้ย พริบเดียววิ้งหนีหมดเลย นี้เราก็บอกว่าเอาละทีนี้ไปได้สบาย ตั้งแต่นั้นไม่มีอะไรเลย นี่มันมีอย่างนั้นจะให้เข้าใจ (เขามากวนทำไมครับ มีสาเหตุไหมครับ) อันนั้นเราไม่พูดละ เราเอาเฉพาะ.. (เฉพาะวิ้งหนีนะครับ) เอ้อๆ นี่ละมันมีอย่างนั้น มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่ก่อนไม่ได้สนใจ ก็ภาวนาธรรมดา แต่เมื่อมันเกิดบ่อยๆ มันเป็นอะไร เลยกำหนดจิตออกดู ก็ไปเจอเอาอย่างว่า เอาละทีนี้นะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz